

Arrest

nr. 347 988 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TUNCER
Dampoortstraat 20
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met referentienummer 136504.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 oktober 2024 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een aankomstverklaring (bijlage 3) opgesteld door de diensten van de Gemeente Zele.

1.2 Op 11 december 2024 wordt er voor verzoekende partij een aanvraag van toelating tot arbeid aangevraagd. Op 13 februari 2025 en 25 februari 2025 wordt er om bijkomende informatie verzocht. Deze aanvraag wordt op 11 maart 2025 echter onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 16 juni 2025 wordt opnieuw een aankomstverklaring (bijlage 3) opgesteld ten aanzien van verzoekende partij.

1.4 Op 7 november 2025 besluiten de bevoegde politionele diensten dat de identiteitsdocumenten waar verzoekende partij zich van bedient vals te zijn. Het betreft onder meer een Italiaans identiteitsdocument en rijbewijs..

1.5 Op 9 februari 2026 wordt verzoekende partij gehoord in het kader van een vaststelling van zwartwerk en illegaal verblijf.

1.6 Op dezelfde dag wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Deze laatste beslissing is de in deze procedure bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Lokeren op 09.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, alias: (...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Lokeren op 09.02.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse Italiaanse identiteitskaart en een vals Italiaans rijbewijs.

De voorgelegde Italiaanse identiteitskaart werd gecontroleerd door de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valse documenten) en uit het onderzoek bleek dat de identiteitskaart een niet authentiek document is (analyseverslag van 07.11.2025 met referentie RR-2025-001761 / AZ-2025002119) en het om een vervalsing gaat.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 09.02.2026 aan de PZ Lokeren dat hij in België is om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart een echtgenote en een kind in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in juni 2025 informeerde bij de gemeente Zele voor een aankomstverklaring voor zijn echtgenote. Nergens in het administratief dossier is er een bewijs te vinden van een huwelijk. Er zijn

ook geen gegevens te vinden van een kind. Nazicht in onze bestanden leert dat de verklaarde echtgenote eveneens geen verblijfsrecht heeft. Het is ook niet duidelijk of zij wel degelijk in het land is. Zij werd niet aangetroffen tijdens een woonstcontrole dd. 30.08.2025. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er wel degelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Indien er een kind is, zal het kind de situatie van de ouders volgen en dus ook het land moeten verlaten. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land.

Betrokkene verklaart nog een broer te hebben in België. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.7 Verzoekende partij wordt overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 10 februari verklaart verzoekende partij terug te willen keren naar Turkije.

1.8 Op 14 februari 2026 is verzoekende partij terug vertrokken naar Turkije.

1.9 Op 19 februari 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 12 maart 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet. Dit middel zet zij als volgt uiteen:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

B.1. Eerste Middel: Schending van artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet)

Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van de verzoeker werd betekend, wordt aan hem tevens een inreisverbod afgeleverd.

Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

De verzoekende partij verblijft sedert enkele jaren in België. Vanaf 2010 woont verzoeker in Italië en heeft wel een onbeperkt verblijfsrecht als vreemdeling in Italië bekomen. Hij beschikt over een verblijfsvergunning onder het nummer Permesso DI Soggiorno (12040125) illimitata — afgeleverd op 14/2/2017 van de Stad Modena. Dit is nog geldig gedurende 10 jaar hetzij 14/2/2027.

Dat voormelde verblijfsvergunning als derdelander - langdurig ingezete van verzoeker in Italië rechtsgeldig is en niet fraudeleus. Verzoeker had door een stommitieit een ID-kaart als Italiaanse staatsburger op zak tijdens de controle op 9/2/2026, Verzoeker beseft dat zijn gedrag om een vals Idkaart als Italiaanse staatsburger aan te vragen verkeerd was

Verzoeker heeft spijt van zijn handelen en heeft dit tijdens het verhoor bij de sociale inspectie toegegeven. Evenwel belet dit niet dat de verzoeker rechtsgeldig in het Schengengrondgebied kon verblijven/terugkeren gezien het bezit van een onbeperkt verblijfsrecht als vreemdeling in Italië. Hij beschikt over een verblijfsvergunning onder het nummer Permesso DI Soggiorno (12040125) illimitata.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van de verzoeker in het gehele schengengrondgebied voor een periode van 3 jaar.

In de bestreden beslissing wordt zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

De verzoeker wijst er op dat artikel 74/11, S 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerder diende derhalve over te gaan tot een individueel onderzoek zodat hij met voldoende kennis van zaken een beslissing kon nemen, Bij het nemen van deze beslissing diende hij het evenredigheidsbeginsel te respecteren (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 1825/001, 23). Hij diende dan ook de feiten die aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen af te wegen tegen de eventuele gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod van een bepaalde duur of die van belang zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van dit inreisverbod. In casu blijkt niet dat verweerder het vereiste onderzoek heeft doorgevoerd. Hij heeft zich, blijkens de motivering van de bestreden beslissing louter beperkt tot een lezing van een administratief verslag dat door de politiediensten werd opgesteld en heeft verzoeker, alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet gehoord of op een andere wijze de kans gegeven om eventuele bezwaren tegen het opleggen van een inreisverbod te uiten. Ook uit het administratief politieverslag — waarin wordt gesteld dat verzoeker "geen woord Nederlands spreekt — kan niet worden afgeleid dat verzoeker op enigerlei wijze de kans kreeg om gegevens die een belemmering zouden kunnen vormen voor het opleggen van een inreisverbod of die van invloed zouden kunnen zijn bij het bepalen van de duur van een inreisverbod mee te delen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

"3.7. de Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11,§1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting

van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB. L, 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.{Parl.St.Kamer2011-2012, nr53K1825/001,23}.

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker.

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotiep motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt evenmin gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan). doch dit is geen afdoende motivering om een termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/11, 52, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

De verzoeker heeft een hechte band met zijn echtgenote en minderjarig kind. De partijen verblijven in België en hebben een verblijfsvergunning als langdurig ingezete in Italië sedert 2010.

Dat verzoeker door het opleggen van een inreisverbod gedurende een periode van 3 jaar wordt belet om naar het Rijk terug te keren en samen te leven met zijn echtgenote en minderjarig kind. Van schending van de openbare orde in hoofde van verzoeker is geen sprake.

Verzoeker wenst dat uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ZONDER dat melding wordt gemaakt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Louter het illegaal verblijf van verzoeker in het Rijk wordt voor de verweerder voldoende geacht om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Hoe is het mogelijk dat aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd omdat hij illegaal op het grondgebied verblijft. Welk gevaar loopt de openbare orde op in geval iemand zijn verblijf op het grondgebied niet zou hebben aangemeld? Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt dat er een PV werd opgesteld. Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Zoals hierboven aangehaald is de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens werd er niet vermeld waarom er werd gekozen voor een termijn van drie jaar.

Het opgelegde inreisverbod van 3 jaar hangt als een 'Zwaard van damocles' boven het hoofd van verzoeker om een verblijf in België te bestendigen en/of naar Italië terug te keren. Het inreisverbod werd voor de gehele schengengrondgebied opgelegd.

De heer Minister voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van drie jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria in het Boultifarrest dd. 2/8/2001 t, Zwitserland geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken, nl.

- *aard en ernst van de criminele feiten*
- *termijn in het land*
- *termijn verstreken na de feiten en gedrag*
- *nationaliteiten van verzoeker en familie*
- *sterkte van zijn banden in beide landen*
- *duur van huwelijk*
- *partner op de hoogte van de feiten bij het ontstaan van de relatie*
- *kinderen en leeftijd*
- *hoger belang kinderen*

In deze zaak blijkt echter enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de verwerende partij doordat zijn aanwezigheid in het land beschouwd wordt een ernstige reële en actuele bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en als gevaarlijk beschouwd wordt,

Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift zijn concrete en individuele omstandigheden en die van zijn gezin nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij en de gezinsrelatie tussen hem en zijn Belgische echtgenote.

As derdelander wordt een inreisverbod opgelegd wanneer:

- *je een vorig BGV niet hebt gerespecteerd*
- *je BGV een termijn van 0 dagen voorziet dit is mogelijk in geval van:*
 - ❖ *een risico op onderduiken*
 - ❖ *het niet respecteren van een preventieve maatregel,*
 - ❖ *een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid,*
 - ❖ *fraude of*
 - ❖ *een derde, vierde asielaanvraag zonder nieuwe elementen*

In hoofde van verzoeker zijn deze voorwaarden niet vervuld gezien hij geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, geen fraude heeft gepleegd, geen voorafgaandelijke preventieve maatregelen heeft geschonden, een vaste woonplaats in het Rijk heeft, enz.

Verzoeker bezit wel degelijk over een onbeperkt verblijfsrecht als vreemdeling in Italië. Hij beschikt over een verblijfsvergunning onder het nummer Permesso DI Soggiorno (12040125) illimitata — afgeleverd op 14/2/2017 van de Stad Modena. Dit is nog geldig gedurende 10 jaar hetzij 14/2/2027.

In hoofde van verzoeker konden er preventieve maatregelen naast het BGV worden opgelegd, nl.:

- *zich aanmelden bij de burgemeester, de politie of DVZ*

- een financiële garantie stellen of
- een kopie van je identiteitsdocumenten afgeven

Louter omdat verzoeker zijn aanwezigheid bij de Belgische autoriteiten niet heeft aangemeld en geen pogingen tot regularisatie van zijn verblijf heeft ondernomen, wordt een inreisverbod voor de verwerende partij van drie jaar opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de heer Minister voor Asiel, Migratie en

Maatschappelijke Integratie zich beperkt tot het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde zonder daarbij in concreto de individuele belangen van de verzoekende partij en zijn echtgenote af te wegen.

Een inreisverbod van 3 jaar afleveren zonder enige verwijzing naar het privé- en gezinsleven van de verzoeker, hoewel dit de verweerder gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

Bijgevolg is dit middel gegrond."

In haar tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wat zij als volgt uit één zet:

"9.2. Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoeft te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de bestreden beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op verzoeker van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over (Zie Infra).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod,

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich in de komende jaren in België en/of elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en stereotiep bevat bovendien geen enkele reden waarom de mogelijkheid tot vrijwillig terugkeer van verzoekende partij wordt geweigerd.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

In haar derde middel werpt verzoekende partij de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-handvest) waarbij dit middel als volgt uit één gezet wordt;

"B.3 Derde Middel : Schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (inzake het hoorrecht van verzoeker)

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zodat het bewijs hij een gezin met mevrouw Patlak Sule vormt.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen of een inreisverbod van een beperktere duur.

Het hoorrecht maakt bovendien integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014. C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C- 383/13, punt 35). De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknot.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit — in casu verweerder — in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon. deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991. c-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, c-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012. C-277/11. punt 86 en HvJ 10 september 2013, C- 383/13, punt 32).

Verweerder kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoeker niet aantoont dat hij indien hij zou zijn gehoord. enig dienstig gegeven had kunnen aanbrengen of dat verzoeker in ieder geval niet in concreto toelicht waarom bepaalde inlichtingen relevant zouden zijn. Verzoeker heeft immers geduid dat indien hij hiertoe de kans had gekregen hij had kunnen uiteenzetten dat hij een gezin met zijn echtgenote en kind effectief in Zele vormt — de aard van zijn relatie met deze vrouw wordt dus wel degelijk toegelicht — en dat dit een reden kon zijn om geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur (één jaar) op te leggen. Verzoeker heeft tevens bij zijn verzoekschrift tal van stukken gevoegd om zijn stelling te onderbouwen. Door in zijn nota uiteen te zetten dat verzoeker niet aantoont dat hij geen gezinsleven met zijn echtgenote en kind in Turkije kan hebben toont verweerder ook niet aan dat hij het bestaan van deze relatie in aanmerking heeft genomen bij de beoordeling van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod. Zelfs indien verzoeker en zijn echtgenote in Turkije een gezinsleven zouden kunnen ontwikkelen dan impliceert dit trouwens niet automatisch dat het bestaan van de relatie op zich niet in aanmerking moet worden genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

De Raad merkt tevens op dat de hoorplicht vereist dat een persoon wordt gehoord alvorens een beslissing wordt genomen. De hoorplicht heeft immers tot doel informatie te verzamelen die nuttig kan zijn voor het nemen van een beslissing. Door verzoeker nadat de bestreden beslissing werd genomen, in het gesloten centrum waar hij werd ondergebracht te horen zou niet aan de doelstelling van de hoorplicht worden voldaan. Uit het verhoor kan de Raad slechts afleiden dat verzoeker toen hij de kans kreeg om zijn situatie uiteen te zetten bevestigend antwoordde op de vraag of hij een duurzame relatie in België had en hij bij machte was om het telefoonnummer van zijn partner mee te delen,

De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten te voldoen aan de hoorplicht en de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat deze beslissing bijgevolg werd genomen zonder dat alle nuttige gegevens voorhanden waren en zonder dat een deugdelijke evenredigheidsstoetsing werd doorgevoerd en dat verweerder artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende rekening te houden “met de specifieke omstandigheden van [het] geval” bij het bepalen van de duur van het aan verzoeker opgelegde inreisverbod.

De hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11. §1 , eerste lid van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van 2 jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd en het hoorrecht heeft geschonden."

In het vierde middel werpt verzoekende partij de schending op van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel wat zij als volgt uit één zet:

"B.4 Vierde Middel : Schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.vSt. 11 juni 2002, nr. 101.624,)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V 22 december 2009, nr. 36.480)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt!" (R.v.St. 20 september 1999. nr. 82301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001 nr. 101,624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoeker dient vast te stellen dat de verweerder bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij niet mag reizen naar zijn land van herkomst gezien zijn duurzame relatie met zijn echtgenote en minderjarig kind, de aangehaalde nauwe banden met België, meer nog heeft de verweerder niet gemotiveerd waarom deze terugkeer volgens haar wel mogelijk is.

Zonder pardon werd verzoeker na zijn opsluiting op 9/2/2026 naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft geen problemen tegen de verwijdering van het Belgisch grondgebied gemaakt en besloten om met de eerste vlucht naar Turkije terug te keren

Aan verzoeker werd immers niet de mogelijkheid gegeven om zich vrijwillig en dit zonder opsluiting het Centrum voor Illegalen te Brugge van het grondgebied te verwijderen, zodat de bestreden beslissing iedere redelijkheid mist.

Door de verwijdering van het grondgebied, beschikt verzoeker door het opgelegde inreisverbod gedurende minstens drie jaar niet in de mogelijkheid om zijn verblijf te regulariseren en naar het Schengengrondgebied terug te keren.. Dat een dergelijke maatregel dan ook buiten iedere proportie is.

Dat in casu dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Aangezien de verwerende partij niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de prangende humanitaire situatie en de vermelding dat hij niet kan reizen, is het redelijks -en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden,"

In het vijfde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet waarbij dit middel als volgt uit één gezet wordt:

"B.5 Vijfde middel : Schending van art. 8 EVRM en artikel 22 G.W.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 GW. aan en zet zijn middel als volgt uiteen:

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. "

Art. 8 E.V.R.M, voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé leven. zijn familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

Dat dat verzoeker een duurzame band met België heeft en op moment van de aanhouding op 9/2/2026 een duurzame relatie heeft met zijn echtgenote Patlak Sule, verblijvende te 9240 Zele, Drieputtenstraat 18 bus W2

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België gelegen gezien zijn echtgenote en naaste familie in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratisch samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoest moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel cm het grondgebied te verlaten dd. 9/2/2026, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé-leven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat aangezien het niet betwist is dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen. een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat verzoeker en zijn echtgenote nog steeds een koppel zijn en ook daadwerkelijk willen samenwonen en huwen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, ongetwijfeld een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België gelegen gezien zijn echtgenote en familie in België verblijven. Dat verzoeker een duurzame band met België heeft en zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen

Dit algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist. Geien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 De kritiek die verzoekende partij uit ten aanzien van de bestreden beslissing is inhoudelijk waardoor zij in realiteit de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 De bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), wordt door verwerende partij genomen op basis van artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt immers dat:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Verzoekende partij betwist niet de vaststelling dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in het voorafgaande terugkeerbesluit van dezelfde datum. Aldus weerlegt zij de motivering niet dat er wel degelijk een grondslag bestaat om haar een inreisverbod op te leggen en dat verwerende partij zelfs ertoe gehouden is een dergelijk bevel op te leggen.

3.8 Het bestreden inreisverbod steunt blijkens de beslissing zelf op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, situatie waarin het bewijs van een bedreiging voor de openbare orde niet moet worden geleverd. Verzoekers' betoog hieromtrent is bijgevolg niet dienstig.

3.9 Verwerende partij is immers overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe reeds verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.10 De opgeworpen problemen inzake de openbare orde en dan meer de feiten van valsheid in geschrifte door het gebruik van vervalste Italiaanse identiteitsdocumenten kunnen echter wel in alle redelijkheid meegenomen worden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod immers te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de feiten waar verzoekende partij voor gekend is. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk was van verwerende partij om op basis van de in dit verband actueel gekend zijnde gegevens te oordelen dat zij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde "te kunnen schaden".

3.11 Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Hiervoor wordt verwezen naar de voorgaande

bespreking. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft verwerende partij de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken, met name de feiten waar zij voor gekend is, de vaststelling dat zij niet heeft getwijfeld illegaal in het land te verblijven en er te werken en verzoekers verklaringen inzake het beweerde gezinsleven in België.

3.12 Verzoekende partij maakt aldus niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verwerende partij, op basis van de haar gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.13 Verzoekende partij brengt geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen, die nochtans allen de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan, denkbaar zijn.

Een schending van dit wetsartikel of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

3.14 Verzoekende partij merkt op dat de gevolgen van het opgelegde inreisverbod te verregaand zijn waardoor zij niet meer naar Italië, waar zij beweert over een verblijfsrecht te beschikken, kan reizen.

Eerst en vooral wijst de Raad erop dat het voorliggende inreisverbod uitdrukkelijk aangeeft dat indien de betrokkene beschikt over een verblijfsrecht in een andere lidstaat van het Schengengrondgebied, de beslissing enkel uitwerking heeft op het Belgisch grondgebied. Bovendien wijst de Raad er ook op dat de identiteitsdocumenten als vals bevonden werden door de bevoegde politieveldiensten.

Verzoekende partij voert, zelfs ter zitting, aan naast deze valse documenten ook nog over een verblijfsrecht in Italië te beschikken als langdurig ingezetene. De Raad stelt zich daarbij allereerst de vraag welk belang verzoekende partij heeft om bij een politiecontrole valse documenten te tonen als zij hoe dan ook zou beschikken over geldige verblijfsdocumenten. Los daarvan weerhoudt dit verzoekende partij er niet van haar mogelijke rechten in Italië te doen geldend door zich desgevallend te wenden tot de Italiaanse autoriteiten.

3.15 Verzoekende partij beklagt er zich in een grotendeels theoretisch betoog over dat zij niet of onvoldoende zou zijn gehoord en dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest alle elementen, die mogelijks een invloed gehad zouden kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing, naar voor te brengen. In dit kader verwijst zij naar artikel 41 van het EU-Handvest.

Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur:

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Uit het administratief dossier blijkt echter overduidelijk dat verzoekende partij op 9 februari 2026 gehoord werd en dit met bijstand van een beëdigd tolk. Van enig taal-of communicatieprobleem kan geen sprake zijn en bovendien heeft verwerende partij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoeker niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoekende partij bewijst op geen enkele manier dat hiervan sprake zou zijn.

3.16 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral is het buitengewoon onduidelijk of er in hoofde van verzoekende partij überhaupt sprake is van een gezinsleven in België. Verzoekende partij verwijst wel naar een vrouw en kind in België, maar onder meer uit de verschillende woonstcontroles (acht in de periode van september tot en met oktober 2025) blijkt op geen enkel moment dat er nog andere personen aanwezig zouden zijn op het aangegeven adres waarvan verzoekende partij beweert dat haar gezin er woont.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt

verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

3.17 Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking in het kader van de bescherming van het gezinsleven.

3.18 Verzoekende partij brengt een aantal stukken voor bij haar verzoekschrift waaronder een identiteitsdocument van haar kind en een drietal schoolrekeningen voor dit kind in een school te Zele.

Los van het feit dat deze stukken eigenlijk weinig informatieve meerwaarde bieden vermits hier niet uit blijkt dat er momenteel sprake zou zijn van een gezinsleven in België en al zeker niet nopen tot een andere beoordeling in deze, kon verwerende partij op geen enkel moment op de hoogte zijn van de inhoud van dit stuk alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.19 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn bijgevolg ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------